

Mirada
David del Puerto

Eugenio Tobalina, guitarra.
Tritó, 2011

És obvi que a l'hora d'escriure qualsevol peça, el compositor ha d'estar familiaritzat al màxim amb la idiosincràsia de cada instrument. No és estrany, doncs, que en un segle XXI en què les peculiaritats instrumentals a vegades són dutes als límits més extravagants, el compositor treballi sovint en estreta col·laboració amb un intèrpret que el pugui assessorar en termes tècnics. La guitarra no n'és una excepció. Ans al contrari! Per la seva configuració, pocs instruments com aquest reclamen un coneixement tan minuciós sobre què és tocable i què no, ja que la combinatòria que permet el màstil no és gens òbvia per a aquell que no coneix l'instrument de prop. I David del Puerto és un dels compositors que coneix l'instrument de prop, pel fet d'haver-se format doblement com a compositor i guitarrista. Tot i tenir un catàleg d'allò més extens, ha estat els últims anys que Del Puerto ha centrat particularment la seva atenció en les sis cordes, tant en el camp compositiu com interpretatiu. L'aparició d'aquest enregistrament permet acostar-se a algunes de les composicions que el músic madrileny ha dedicat durant l'última dècada al seu instrument, en un llenguatge allunyat de les experiències sonores més radicals per les quals havia apostat durant els anys vuitanta i noranta. Contràriament a aquells projectes, el gruix de les obres presentades en aquest CD (escrites entre 2002 i 2007) no amaga les resonàncies ni les estructures tonals, i deixa albirar l'empremta estètica de Leo Brouwer, Alexandre Tansmann o fins i tot un cert regust de Moreno Torroba, en una proposta estètica orientada a crear paisatges sonors de major transparència i capacitat d'evocació. La interpretació d'aquestes obres a càrrec del guitarrista basc Eugenio Tobalina és pulcra i eficient, amb una realització acurada i un so net. No hi seria menyspreable, però, un major grau de llibertat agògica i volada en el fraseig, sobretot en les peces de més obstinació rítmica. **PER JOSEP BARCONS PALAU**

Francesc Taverna-Bech
Músiques per al record
Obra orquestral

OBC. Dir.: R. Gamba / London Royal College C. O. J. Park, violí. Dir.: R. Friend / OCB. Jordi Vilapinyó, piano. Dir.: Franz-Paul Decker. **Columna Música, 2011**

Quatre obres orquestrals del llegat del tan recordat compositor i crític musical Francesc Taverna-Bech integren aquesta gravació provinent d'enregistraments efectuats en directe entre els anys 1991 i 2001, tres dels quals corresponents a l'estrena de les composicions. Gravació que ens permet gaudir d'aquella paleta de colors de Taverna, que recull des d'aspectes neoclàssics fins a la atonalitat i el serialisme, però sempre amb l'expressió temàtica com a finalitat estètica. L'enregistrament s'inicia amb *Les Nits*, obra que neix fruit de l'esplèndida relació que l'autor mantenia amb el director Franz-Paul Decker. Si bé –tal com explica Jordi Maluquer en les notes que acompanyen l'enregistrament– l'obra no va poder ser estrenada per Decker sinó per Rumon Gamba l'octubre de 2010, el director alemany la interpretà finalment al capdavant de l'OBC. *Proses disperses* presenta el Taverna més íntim i expressiu –amb el record d'Antoni Brossa i la seva germana Rita Brossa–, segons una interpretació profundament emotiva a càrrec de Jae Park i la London Royal College Chamber Orchestra el dia de la seva estrena el 14 d'agost de 1992. La transparència musical i claredat constructiva d'*Estampes I* –la tercera dedicada a la seva tia, la pintora Lola Bech, i la segona a la memòria d'Stravinsky–, i el concert de piano *Auguris*, ple de referències al llenguatge tonal i a la música popular –estrenat al Palau el 20 de gener de 1996 amb Jordi Vilapinyó com a solista–, clouen aquesta gravació discogràfica. **PER LLUÍS TRULLÉN**

Cançonsongs

Diversos artistes
El far blau, 2011. 3 CD.

Gran envergadura, la d'aquest projecte sorgit del pensament i dels tallers d'una empresa modesta –la vilanovina El Far Blau–, esforçada des de fa temps a fer una contribució, en la mesura possible, al panorama audiovisual català que va més enllà del format discogràfic. Som davant d'un triple disc que constitueix un autèntic ventall del que podríem agrupar en l'epígraf de lied català del segle XXI, i és que la simple llista de la gran quantitat d'artistes –entre compositors, cantants i pianistes– que hi intervenen, pràcticament esgota l'espai disponible per a aquesta recensió. Entre els compositors, sobresurten dos noms –Salvador Brotons i Leonora Milà, amb un disc monogràfic cadascun–, mentre que el tercer disc és compartit per Albert Moraleda, Manuel Oltra, Albert Guinovart i Antoni Besses. En el capítol dels intèrprets, conviuen cantants que ja estem acostumats a sentir –com ara Maria Lluïsa Muntada, Assumpta Mateu, Maria Àngels Sarroca o Pau Bordas– amb el més prometededor de les noves generacions –Marta Mathéu, Inés Moraleda i Carles Masdeu. Finalment, els acompanyen al piano, Coloma Bonñín, Josep Surinyac, Leonora Milà, Antoni Besses i Albert Guinovart –els tres últims, evidentment, en les peces escrites per ells mateixos. Les interpretacions de les més de cinquanta cançons –agrupades en cicles i, algunes, enregistrades per primera vegada– són, en general, d'una gran qualitat. El treball es presenta amb un títol de voluntat internacionalitzadora i amb un estoig de disseny més atractiu que pràctic. **PER ALBERT TORRENS**